Р Е Ш Е Н И Е
№ 44567

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 7 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7357** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. М. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 3, ап. 35, чрез адв. С. Н. Е. – М. –САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005049 от 13.10.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“))дд от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца“
В жалбата са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради постановяването ѝ в противоречие с материалноправните разпоредби, при липса на мотиви, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят сочи, че издаденото за същото деяние Наказателно постановление № 25-4332-028801 от 12.11.2025 г. на Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е отменено като незаконосъобразно с влязло в сила Решение № 1243 от 09.04.2026 г. по НАХД № 20251110218275/2025 г. на Софийския районен съд, 1-ви състав. Изтъква, че с окончателното решаване на въпроса за отговорността е отпаднало материалноправното основание за налагане и продължаване действието на мярката. Навежда и доводи, че заповедта му е връчена едва на 08.05.2026 г. – повече от шест месеца след издаването ѝ, когато предпоставките за действието ѝ вече са били отпаднали. Претендира отмяна на

оспорената заповед и присъждане на сторените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адвокат Т., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли за отмяна на оспорената заповед.
Ответникът по жалбата – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява и не изразява становище по жалбата.
Административен съд София - град, Трето отделение, 7 състав, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:
На 10.10.2025 г. около 21:53 ч. в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица], младши автоконтрольор Г. Ц. И. при отдел „Пътна полиция“ – СДВР е съставил срещу К. М. М. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4749556. В акта е посочено, че на посочените дата, час и място М. управлява личния си лек автомобил марка „М. СЛ 550“ с регистрационен номер С. в посока от [улица]към [улица], като на кръстовището „използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари, извършва рязка маневра, като преднамерено и демонстративно извежда МПС извън контрол чрез презавиване довежда до загуба на сцепление на гумите – дрифт“. Като нарушена е квалифицирана разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Със съставянето на АУАН на водача са иззети СУМПС №[ЕИК] и СРМПС № [ЕИК].
В законоустановения срок срещу съставения АУАН е подадено писмено възражение с вх. № 433200-116492 от 17.10.2025 г. по описа на ОПП – СДВР, в което водачът е заявил, че след потегляне на зелен сигнал на светофара е подал по-рязко газ, при което е настъпило кратковременно превъртане на гумите върху студения асфалт, без да е извършвал преднамерено презавиване или използване на пътя не по предназначение. Поискал е събиране на видеозаписи от съоръженията за видеонаблюдение в района.
Въз основа на констатациите в АУАН Серия GA № 4749556 от 10.10.2025 г., на 13.10.2025 г. полицейски инспектор И. В. Й. от отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издала процесната Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-005049. В обстоятелствената част на заповедта е възпроизведено буквално съдържанието на АУАН, а в разпоредителната част на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП на К. М. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца.
Въз основа на същия АУАН е било образувано административнонаказателно производство, приключило с издаването на Наказателно постановление (НП) № 25-4332-028801 от 12.11.2025 г. от Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С посоченото НП на К. М. М. на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 от ЗДвП са били наложени административни наказания: глоба в размер на 1 533,88 EUR (3 000,00 лв.) и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.
Наказателното постановление е било обжалвано по съдебен ред. С Решение № 1243 от 09.04.2026 г., постановено по НАХД № 20251110218275/2025 г. (посочено от страните и като № 18275/2025 г.) по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав, НП № 25-4332-028801 от 12.11.2025 г. е отменено изцяло като незаконосъобразно. В мотивите на съдебното решение районният съд, след преценка на събраните гласни доказателства и приетите видеозаписи от съоръженията за видеонаблюдение на Столична община за процесния интервал от време, е приел за установено, че водачът при потегляне на светофара е форсирал двигателя,

вследствие на което автомобилът е поднесъл наляво и надясно, но е бил овладян незабавно от водача. Районният съд категорично е приел, че не са установени преднамерени, демонстративни и рискови действия от страна на водача, нито умишлено извеждане на автомобила извън контрол с цел ползване на пътя не по предназначение („дрифт“), а се касае за недостатъчен контрол при потегляне т.е. не е налице вмененото на М. административно нарушение. Решение № 1243 от 09.04.2026 г. на Софийския районен съд не е било обжалвано и е влязло в законна сила на 30.04.2026 г.

Процесната ЗППАМ № 25-4332-005049 от 13.10.2025 г. е връчена лично на жалбоподателя М. на 08.05.2026 г., видно от отбелязването в разписката към преписката. На същата дата – 08.05.2026 г., въз основа на влязлото в сила решение на СРС за отмяна на НП, СУМПС №[ЕИК] е било фактически възстановено на водача, видно от приложената по преписката официална Справка-картон на водача от АИС на МВР.

Жалбата срещу ЗППАМ е подадена чрез административния орган на 22.05.2026 г. (регистрирана с вх. № в СДВР на 27.05.2026 г. и заведена в АССГ на 26.05.2026 г. / 27.05.2026 г.).

Така установената фактическа обстановка се доказва по категоричен начин от приетите по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, в това число съставеният АУАН, възражението срещу него, преписката по предоставяне на видеозаписи, кадровата документация на длъжностните лица, Справка-картон на водача, както и от приложеното Решение № 1243 от 09.04.2026 г. по НАХД № 20251110218275/2025 г. на СРС, 1-ви състав, ведно с отразяването за влизането му в сила.

Въз основа на установените факти Административен съд София - град прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Подадена е от надлежна страна – адресат на акта, чиято правна сфера е непосредствено и неблагоприятно засегната от разпореденото отнемане на свидетелството за управление (чл. 147, ал. 1 от АПК). Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от датата на връчване на акта – 08.05.2026 г.

Обстоятелството, че СУМПС е било фактически върнато на водача на 08.05.2026 г. след отмяната на наказателното постановление, не лишава жалбоподателя от правен интерес от съдебното оспорване на самата заповед. Процесният акт представлява властническо волеизявление, което поражда валидни правни последици от момента на издаването и връчването му. Съдебната отмяна на незаконосъобразния административен акт заличава неговите правни последици с обратна сила и е необходима предпоставка за защита на накърнените права на лицето, включително за репариране на евентуално претърпени имуществени и неимуществени вреди по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), както и за присъждане на направените в настоящото производство разноски. Поради това правният интерес от оспорването е налице и спорът подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на Директора на СДВР, издадена на основание

чл. 43, ал. 4 от ЗМВР във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед рег. № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. С т. 1 от цитираната заповед изрично са оправомощени държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, да издават мотивирани заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. Издателят на акта – И. В. Й., заема длъжността „полицейски инспектор III степен“ в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, видно от приложената Заповед рег. № 513з-9154 от 10.09.2024 г., поради което разполага с надлежна делегирана компетентност за издаването на заповедта.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП задължителни реквизити: наименование на органа, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, срок и ред за обжалване, дата на издаване и подпис на издателя. В акта са посочени фактическите и правните основания за издаването му, като административният орган се е позовал на съставения АУАН Серия GA № 4749556 от 10.10.2025 г. и е възпроизвел отразената в него фактическа обстановка, с което формалното изискване за мотивиране е спазено.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват самостоятелно основание за отмяна. Закъснението при връчването на заповедта – извършено на 08.05.2026 г. при издаване на 13.10.2025 г., не опорочава процедурата по самото издаване на акта, а е от значение единствено за началния момент на неговото съобщаване и изпълнение, както и за спазването на срока за съдебно обжалване.

Оспореният акт обаче е постановен в противоречие с материалния закон и неговата цел.

Правното основание за налагане на процесната мярка е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП. Съгласно тази норма принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се прилага спрямо водач, който при управление на МПС е извършил нарушение по ЗДвП, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС – извън случаите по букви „а“–„ж“, за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца за нарушенията по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП. Фактическото основание, посочено в заповедта, е твърдяно нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, санкционирано по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП – използване на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари (извеждане на автомобила извън контрол чрез презавиване – т.нар. „дрифт“).

Материалноправна предпоставка за налагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП е реалното и доказано извършване на посоченото административно нарушение. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за установяване на фактическите основания, посочени в административния акт, лежи изцяло върху административния орган. Отразеното в АУАН има доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП само до доказване на противното. В настоящия процес събраните по административната и съдебната преписка доказателства напълно опровергават констатациите в АУАН.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП забранява използването на обществените пътища за цели, различни от превоза на хора и товари. Изпълнението на маневра тип „дрифт“ предполага виновно, преднамерено и демонстративно извеждане на автомобила извън контрол със съзнателно предизвикване на загуба на сцепление, за да се използва пътят като полигон за демонстративни маневри или спортни цели. Т. поведение не се установява от материалите по делото. От приобщените видеозаписи и от установените по НАХД № 20251110218275/2025 г. на СРС факти е видно, че при потегляне на зелен светофар водачът е форсирал двигателя, в резултат на което автомобилът е поднесъл кратковременно, но е бил овладян незабавно, без да са извършвани умишлени ротационни или демонстративни маневри и без да е създадена конкретна

опасност за останалите участници в движението. Установената липса на достатъчен контрол при потегляне не осъществява обективния и субективния състав на нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, поради което материалноправното основание за издаване на ЗППАМ не е било доказано от административния орган.
Наред с това, съгласно чл. 142, ал. 1 и ал. 2 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, като новите факти от значение за делото, настъпили след издаването на акта, се преценяват към момента на приключване на устните състезания. В конкретния случай с влязлото в сила на 30.04.2026 г. Решение № 1243 от 09.04.2026 г. по НАХД № 20251110218275/2025 г. на СРС, издаденото въз основа на процесния АУАН Наказателно постановление № 25-4332-028801 от 12.11.2025 г. е отменено изцяло именно поради недоказаност на нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.
Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП нямат санкционен, а изцяло превантивен и преустановителен характер по смисъла на чл. 22 от ЗАНН. Поради това законодателят изрично е ограничил действието на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП с прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“. С влизането в сила на съдебното решение по НАХД въпросът за административнонаказателната отговорност на водача е окончателно решен с отхвърляне на обвинението за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. С настъпването на това юридическо събитие основанието за прилагане и поддържане на принудителната административна мярка е окончателно отпаднало. Продължаването на действието на мярката или потвърждаването на акта, с който тя е наложена, би било в пряко противоречие с материалния закон и с превантивната цел, дефинирана в чл. 171 от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН, както и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.
о изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-005049 от 13.10.2025 г. се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София - град, Трето отделение, 7 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. М. М., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005049 от 13.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з))дд) от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца, и е отнето СУМПС №[ЕИК].
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: